

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 136/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ota Exela, bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. P. F., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky výpoveďou z pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa CI- servis, a. s., z 28. mája 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ota Exela odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 18. júna 2004 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. júla 2004 označeným ako „*Sťažnosť na neústavnosť výpovede danej zamestnávateľom 28. mája 2004*“ Oto Exel, bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. P. F., Advokátska kancelária, B., namieta porušenie čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) výpoveďou z pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa CI- servis, a. s., (ďalej len „zamestnávateľ“) z 28. mája 2004.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 35 ods. 1 ústavy zo strany zamestnávateľa výpoveďou z pracovného pomeru z 28. mája 2004. Ďalej požaduje, aby ústavný súd túto výpoveď zrušil. Napokon žiada aj náhradu trov konania.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 31. mája 2004 prebral výpoveď, ktorú mu dal zamestnávateľ pre nesplnenie predpokladov ustanovených právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce. Podľa názoru zamestnávateľa sťažovateľa nie je možné sťažovateľa považovať za spoľahlivého, keďže je trestne stíhaný pre trestný čin ublíženia na zdraví a výtržníctva. Touto výpoveďou zamestnávateľ zasiahol tak do práva sťažovateľa na slobodnú voľbu povolania chráneného čl. 35 ods. 1 ústavy, ako aj do zásady prezumpcie neviny vyplývajúcej z čl. 50 ods. 2 ústavy. Nie je možné pri rešpektovaní uvedených zásad považovať sťažovateľa za nespoľahlivého výlučne len preto, že je trestne stíhaný, hoci ešte nebol právoplatne odsúdený. Keďže zamestnávateľ konal v tomto prípade v súlade so zákonom, je v tejto veci vylúčené, aby sa úspešne domáhal ochrany svojho ústavného práva žalobou o neplatnosť výpovede na všeobecnom súde. Pritom sťažovateľ sám nemôže ani podať návrh na konanie o nesúlade zákona s ústavou.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v právomoci ústavného súdu o podanej sťažnosti meritórne rozhodnúť.

Treba konštatovať, že právomoc ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je iba subsidiárna, lebo je daná iba vtedy, ak o ochrane označených základných práv nerozhoduje iný súd.

Ako to správne naznačuje aj sťažovateľ, zamestnanec sa môže brániť výpovedi z pracovného pomeru v konaní o neplatnosť výpovede na všeobecnom súde, teda na príslušnom okresnom súde. Keďže sa sťažovateľ na všeobecný súd vôbec neobrátil a preskúmania platnosti výpovede z pracovného pomeru sa domáha priamo na ústavnom súde, treba dôjsť k záveru o nedostatku právomoci ústavného súdu konať a rozhodnúť vo veci sťažovateľa.

Na margo argumentácie sťažovateľa, podľa ktorej postup zamestnávateľa bol v súlade so zákonom, avšak zákon samotný je v rozpore s ústavou, treba uviesť, že vzhľadom na ustanovenie čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou, bude povinnosťou všeobecného súdu zákon vykladať ústavne konformným spôsobom. Sťažovateľ bude môcť iniciovať v konaní pred všeobecným súdom, aby tento prípadne konanie prerušil a sám podal návrh ústavnému súdu na konanie o súlade príslušného ustanovenia zákona s ústavou. Pokiaľ takéto konanie na ústavnom súde neprebehne a právoplatný výsledok konania na všeobecnom súde po vyčerpaní opravných prostriedkov prístupných sťažovateľovi bude nepriaznivý, až potom by bolo možné uvažovať o podaní sťažnosti ústavnému súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2004